

Pomoc proti sebestřednosti a pýše

Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky. Nebuď moudrý sám u sebe, boj se Hospodina, od zlého se odvrát'. **To** dá tvému tělu zdraví a svěžest tvým kostem. Cti Hospodina ze svého majetku i prvotinami z celé své úrody! Bohatě se naplní tvé sýpky, moštěm budou přetékat tvé kádě.

Přísl. 3,5-10

Bratrská láska ať trvá; s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. Pamatujte na vězně, jako byste byli uvězněni s nimi; pamatujte na ty, kdo trpí, vždyť i vás může potkat utrpení. Nedejte se vést láskou k penězům; buďte spokojeni s tím, co máte. Vždyť Bůh řekl: ‚Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.‘ Proto smíme říkat s důvěrou: ‚Pán při mně stojí, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?‘ Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře! Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky. Přinášejme tedy skrze Ježíše stále oběť chvály Bohu; naše rty necht' vyznávají jeho jméno. Nezapomínejme také na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí.

List Židům 13,1-3.5-8.15-16

Jednou v sobotu vešel Ježíš do domu jednoho z předních farizeů, aby jedl u jeho stolu; a oni si na něj dávali pozor. Když pozoroval, jak si hosté vybírají přední místa, pověděl jim toto podobenství: ‚Pozve-li tě někdo na svatbu, nesedej si dopředu; vždyť mezi pozvanými může být někdo váženější, než jsi ty, a ten, kdo vás oba pozval, přijde a řekne ti: ‚Uvolni mu své místo!‘ a ty pak musíš s hanbou dozadu. Ale jsi-li pozván, jdi a posaď se na poslední místo; potom přijde ten, který tě pozval, a řekne ti: ‚Příteli, pojď dopředu!‘ Pak budeš mít čest přede všemi hosty. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen (pokořen), a kdo se ponižuje (pokořuje), bude povýšen.‘ Tomu, kdo jej pozval, Ježíš řekl: ‚Dáváš-li oběd nebo večeři, nezvi své přátele ani své bratry ani příbuzné a bohaté sousedy, poněvadž oni by tě také pozvali a tak by se ti dostalo odplaty. Ale dáváš-li hostinu, pozvi chudé, zmrzačené, chromé a slepé. Blaze tobě, neboť nemají, čím ti odplatit; ale bude ti odplaceno při vzkříšení spravedlivých.‘

Lukáš 14,1.7-14

Pán Ježíš neměl na mysli zasedací pořádek na světské svatbě, ani sezení v lavici ve sboru – co tím naznačuji? Někdo může špatně vidět či slyšet, nebo jako člen rady starších jde příkladem. Naopak vzadu mají věřící také své úkoly. Někdo se lépe soustředí, když není „tak“ vidět. Konstatuji, že pro faráře je obtížnější mluvit k lidem, kteří jsou vzadu, pokud před nimi zejí řady prázdnotou.

Jsou však lidé, kteří sedí vzadu, protože se skutečně považují za nedostatečně dobré před Bohem i před lidmi, neponižují se, ale koří se. Když použijeme evangelní čtení se slovem kořit se, pak nám snadno naskočí myšlenka, že vněm jde o vztah k Pánu Bohu. Před ním

se člověk bojí, pokořuje se – není ve srovnání s ním dostatečně dobrý. Zároveň je dobře si připomenout, že každý člověk má před Bohem svou cenu, ale určuje ji Pán Bůh, ne lidé. Pán Bůh je dárce a zdrojem cti. Tedy jsme-li před Bohem pokorní, vnímáme svou nesrovnatelně nižší cenu, než je ta Boží. Žijeme-li v pokoře před lidmi a Pánem Bohem, pak nás netrápí ambicióznost, ocenění od lidí, netlačíme se na výsluní mezi celebrity naší společnosti (dokonce ani život celebrit až tak moc nesledujeme; je to pro nás jako v tom úsloví „světská sláva – polní tráva“). Zkrátka víme a žijeme v tom, že jsem Boží stvoření, které nemá mít vyšší ambice než jeho Stvořitel. Jsme stvořeni z Boží lásky k lidem. A přesto Stvořitel k nám přichází jako Boží Syn a Pán Ježíš, aby svým životem byl příkladem pokory a tichosti. Tak moc se k nám Bůh přibližuje, aby nám jednoduše ukázal, jak se má žít. Tedy v pokoře před Bohem, která se projevuje laskavostí, soucitem a láskou k lidem.

Jsou činnosti, na které si bez rozmyšlení najímáme placenou pomoc. Pak jsou i jiné, kde se snažíme vystačit si s vlastními silami. To, že nejsme všichni ve všem vynikající, vlastně ukazuje, že se potřebujeme. Někdo toho umí opravdu moc, a pomoc zdánlivě skoro nepotřebuje, na druhé straně bezdomovec potřebuje pomoc skoro ve všem. A Pán Bůh nám vzkazuje, že si přeje, abychom si vzájemně pomáhali. A že jsou lidé, kterým máme poskytovat pomoc bezplatně, ochotně a s laskavostí (láskou). Pán Ježíš nám to svým životem také ukazoval. Je to Boží vůle, abychom i my pomáhali potřebným, těm, kteří nám to neodplatí, od nich nelze očekávat stejnou protislužbu.

Pán Ježíš nemluví o svatební hostině náhodou. Je to obraz nebeské hostiny – kam nevstoupí nic nesvatého, ani ten, kdo se rouhá nebo lže. Nejen čestná místa na ní určuje Pán Bůh, ale i to, kdo z lidí tam vůbec vstoupí. Pozváním na naše slavnosti, naše obědy či večeře těch, kteří nám nemají čím odplatit, konáme to, co od nás Pán Bůh chce. Jemu jde o všechny lidi, a proto se těch nejslabších, nejchudších, těch na okraji, nemocných, zmrzačených na duchu i na těle máme ujímat a pomáhat jim – a nejen pozváním na oběd.